

Zondag Trinitatis

31 mei 2015

Exodus 3:1-6

Johannes 3:1-8

Wat een intrigerend verhaal hebben we vandaag weer gehoord. Een bekend verhaal over de roeping van Mozes. Zo bekend, dat we het misschien amper *echt* gehoord hebben. Zo gaat dat vaak, dat we met een half oor luisteren, omdat we met onze gedachten ergens anders zijn.

Over in gedachten zijn gesproken, zou u, als u Mozes was geweest, dat wonderlijke verschijnsel gezien hebben? Zou u nieuwsgierig geweest zijn en zijn gaan kijken? Of had u het alleen vaag, vanuit uw ooghoeken waargenomen en was u er aan voorbij gelopen? Omdat u zo verdiept was in uw hersenspinsels. Dus waarom Mozes niet.

Zoals we hebben gehoord, was hij herder in dienst van zijn schoonvader en het hoeden van diens kudde was zijn dagelijkse bezigheid. Dat deed hij vast al jaar en dag. Hij kende waarschijnlijk elke bron, iedere zandheuvel op zijn duimpje. Langzamerhand wordt zoiets sleur en is de vraag of je de omgeving echt nog ziet. Zo gaat dat.

Daar in dat kale steppelandschap, alleen met de kudde, was hij wellicht in diepe gedachten verzonken. Misschien was hij met zijn gedachten al bij dat stukje steppeland, daar verderop, waar zijn geitjes en schaapjes wel te eten konden vinden of maakte hij zich zorgen over zijn thuissituatie. . Of was hij verdiept in zijn verleden, dacht hij aan zijn volk, zijn adoptiefmoeder of aan die moord die hij gepleegd had en die hem had gedwongen te vluchten.

Stel dus dat Mozes met zijn gedachten ergens anders was geweest en niet in het hier en nu. Zoals ook wij zo vaak er niet met onze gedachten bij zijn. Omdat de kinderen zo komen, dus hopelijk is de viering op tijd afgelopen, omdat we ons zorgen maken over vader, moeder, onze partner, kinderen, omdat we ons werk nog niet af hebben, of juist zijn ontslagen en ons afvragen: hoe nu verder. Voor Zonder er erg in te hebben, gaan we voorbijgaan aan de rust in de viering, de ontluikende natuur, de zang van de vogel, die uitgestoken hand van onze vrienden of de aandacht die onze buur even nodig heeft. Zo gaat dat, dus waarom Mozes niet?

Dus stel dat hij die vlammeende struik niet had gezien, dat hij eraan voorbij was gelopen? Wat dan? Was er dan niets veranderd en had het Volk Israël dan nog steeds geleden onder de gesel van de Egyptenaren?

Als we zo redeneren, dan heeft God een risico genomen door op deze manier contact te zoeken met Mozes. Intrigerende gedachte.

Laten we daar eens op doordenken. Opvallend is bijvoorbeeld, dat het God is die contact zoekt met Mozes. Het initiatief gaat dus van God uit en niet omgekeerd. Sterker nog, Mozes is helemaal niet op zoek naar God. Feitelijk is hij op zoek naar een mals hapje voor de kudde van zijn schoonvader. God is dus degene die zich als eerste laat zien. Blijkbaar wil God deel worden van het leven van Mozes, een relatie aangaan, met trouwens het risico afgewezen te worden..

God zoekt dus contact met een mens. Als we dat vergelijken met onze tijd, zien we vaak het omgekeerde. Meestal zijn wij mensen naarstig op zoek naar God en religieuze ervaringen. Komt de vraag op: wat *zoeken* wij mensen eigenlijk? Wat verwachten wij? Dat God zich op ons verzoek laat zien? Dat God onze problemen oplost? Of zijn we op zoek naar zekerheid, bevestiging, dat we goed leven, goede keuzes maken? Of naar inspiratiebronnen? Allemaal legitieme en waardevolle redenen, maar hoe langer we erbij stilstaan, hoe duidelijker het wordt dat dit zoeken uiteindelijk van *ons* uit gaat. Het zijn *onze* vragen en twijfels, het is *onze* onmacht...

Met al ons zoeken komt ook de vraag op: zijn wij nog in staat om ons te laten *verrassen* door God? Zoals Mozes... die *ziet* en nieuwsgierig wordt. Mozes die zich *laat* aanspreken...

Ook dat is intrigerend. Stel dat Mozes een vast beeld had gehad van God, als hij met religieuze oogkleppen door de woestijn had gelopen. Wat als hij vanuit zijn vaststaande godsbeeld op zoek was

geweest naar een religieuze ervaring, zou hij dan open hebben kunnen staan voor deze ervaring in de woestijn?

Schiet me het volgende verhaaltje te binnen: Er was eens een man op een boot die lek was. Hij was er zo van overtuigd dat God hem zou redden, dat hij, terwijl hij intensief bad, tot 3x maal toe een boot die langs zij kwam en hem een plaats aan boord aanbood, weigerde. Eenmaal in de hemel aangekomen, vroeg hij God waarom de Ene hem niet had gered, waarop God zegt: ik heb je 3 boten gestuurd...

Beelden, verwachtingen, overtuigingen, we hebben ze nodig, ze geven ons houvast, maar ze kunnen ons ook verblinden en vastzetten.

God zoekt contact met Mozes. Maar, als Mozes ingaat op de uitnodiging en blijkbaar te dichtbij wil komen, zegt God: "stop, tot hier en niet verder". Er zijn dus grenzen aan ons naderen tot God. Een van de vele commentatoren op deze Bijbeltekst schrijft: "*Met dit grondgegeven van de Schrift, dat Gods nabijheid ons tegelijkertijd een eigen en begrensde plaats onder de zon wijst, hebben wij vaak moeite. De behoefte aan religieuze nestwarmte, aan een behaaglijk plekje op Gods schoot, is in ieder geval groot. Wij willen een God binnen handbereik en niet op gehoorsafstand*"¹. Einde citaat.

Een gezond geloof is blijkbaar de goede verhouding tussen afstand en nabijheid. Zoals je ouders je ouders zijn, niet je vrienden

Het verhaal gaat nog verder. God maakt zich ook aan Mozes bekend met de woorden: "Ik ben de God van je vader." Dus niet ik ben God de Vader, of God de Schepper, de rechter, de koning, de almachtige, ... nee, heel eenvoudig: ik ben de God van je vader. Tegenwoordig zou God waarschijnlijk zeggen: de god van je ouders. Ofwel, geen God ver weg, geen moeilijke God, maar een aanwezige God, zoals je ouders aanwezig zijn, zoals zij God ook hebben ervaren en dat aan jou hebben doorgegeven.

De kennismaking gaat trouwens nog een stapje verder. God zegt: ik ben de God van Abraham, de God van Izaak, de God van Jakob. In onze tijd zou God waarschijnlijk ook de aartsmoeders erbij noemen. Zo betreft God Mozes dus bij de geschiedenis, met het oog op de toekomst. God van gister, vandaag en morgen. God die aanwezig was, is, zal zijn. Drie, /een trinitaire God, op drieuldigheidszondag.

Eens wendde God zich tot Mozes, gewoon, in zijn dagelijkse leven, omdat God dat wilde, een relatie wilde aangaan. En Mozes ZAG.

God, op zoek naar relatie. Zal dat alleen toen geweest zijn, daar, in dat steppelandschap?

Of zoekt God nog steeds contact met mensen, ons mensen, u en mij, hier, waar we wonen, leven, huilen en lachen, hier met onze twijfels en zekerheden, onze makken en mooie kanten, met onze zorgen en pleziertjes. Gewoon hier, in ons dagelijks leven.

Aan ons de vraag of wij zien, willen zien, kunnen zien, al is het soms even.

Kunnen en durven wij ons te laten verrassen, op onze manier, met onze bezigheden.

Dan is geloven: leven in het hier en nu, met een open blik, naar God, naar onszelf en vooral naar de medemens, elke medemens. Vandaag, morgen, elke dag opnieuw. Omdat de Geest waait waarheen die wil.

Amen.

Duiven, 31 mei 2015; drs P.G. van der Voort

---

¹ uit A. de Leeuw; Mozes, exodus 1-3,15; Kok- Kampen 1982. p.115